

VEŠTICA IZ KUPINOVOG DOLA

DIK KING-SMIT

Ilustracije
En Kronhajmer

Prevela
Dijana Đelošević

mala laguna

Naslov originala

Dick King-Smith

THE WITCH OF BLACKBERRY BOTTOM

Text Copyright © Fox Busters Limited, 1999

Illustrations Copyright © Ann Kronheimer, 1999

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

VEŠTICA
IZ KUPINOVOG DOLA

PRVO POGLAVLJE

Najpre se osećao miris.

Ispred samog sela nalazio se mali zavoj odakle je veoma strma staza vodila do šumovite doline koja je bila skoro potpuno okružena drvećem. Silazeći niz stazu ka njoj, zapahne vas taj neprijatni miris.

Za ljude je to bio samo snažan miris farme, mešavina đubriva i balege, ali jednom psu, koji ima mnogo izoštriji njuh, to bi moglo značiti mnoštvo drugih stvari.

Taj pas bi prepoznao miris mnogih drugih pasa, i mačaka, koza i kokošaka, kao i blagi vonj magarca. Njuh bi mu kazao da se u toj dolini nalazi i neko ljudsko biće.

Da se primakne bliže, mogao bi i ugledati to biće, a evo šta bi još video.

Video bi veoma visoku, mršavu ženu odevenu u veoma staru odeću, od koje je ponešto izgledalo kao da je sašiveno od džaka (što i jeste bilo tako), okruženu čoporom pasa svih oblika i veličina. Povrh guste kovrdžave sede kose imala je mušku kapu ispod koje se krilo sasvim neobično lice izbrzdano dubokim borama i sa snažnim rimskim nosom. Jedno veoma plavo oko gledalo je svet oko sebe ispod guste obrve, dok se preko drugog nalazio crni povez.

Niko u selu nije mogao da se seti koliko dugo gospođica Slejd živi u Kupinovom dolu. Činilo se kao da je oduvek bila tu u svojoj prastaraj prikolici, okruženoj starim šupama i štalamama načinjenim od drveta i lima, u koje je noću zatvarala svoje životinje.

Niko od meštana nije baš želeo da se spusti stazom do te doline, delom zbog mirisa a delom zbog toga što su vremenom zaključili da je gospođica Slejd drugačija od običnih ljudi.

„Držite se podalje od nje“, govorili su svojoj deci, „ako ste pametni; što dalje od te starice iz Kupinovog dola.“

„Zašto?“, pitala su deca.

„Zato što je veštica, eto zašto.“

Seoska deca nisu uvek bila poslušna. Neka jesu, jer su se plašila i same pomisli na vešticu, ali bilo je dečaka i devojčica koji bi se zaputili niz strmu stazu obazrivo poput Indijanca, pa bi osetili taj voćni miris i začuli lavež pasa, mjavkanje mačaka, blejanje koza, kokodakanje kokošaka, a ponekad i promuklo njakanje magarca.

Najhrabriji među njima mogli su da vide gospođicu Slejd u njenoj džakastoj odeći, s kapom, a možda je i ona mogla da spazi njih onim svojim zdravim okom. Kada bi se to dogodilo, mahnula bi im rukom.

Bio je to u stvari pokret dozivanja – „Svratite, posetite me ako hoćete“ – ali deci se činilo kao da im je odmahivala: „Odlazite odavde! Gubite se!“, a tada bi i najhrabriji među njima okrenuli leđa i otrčali. Na kraju krajeva, roditelji su im jasno rekli da je ona veštica.

Bilo je malo drugačije kada bi sreli gospođicu Slejd van od Kupinovog dola, kada bi jednom nedeljno, po pravilu, odlazila u seosku radnju po namirnice i druge potrepštine.

Tog dana, obično je to bila sreda, upregla bi svog magarca u malenu drvenu zapregu koju je sama sastavila od razno-likih komada drveta i delova automobila. Pošto bi ostavila pse da čuvaju preostale životinje, odvezla bi se strmom stazom do sela.

Ako bi na putu do radnje nekog susrela, odrasle bi pozdravljala s „Dobro jutro“, i većina bi joj uzvratila istim pozdravom, mada su neki sklanjali pogled u stranu. Niko, doduše, nije zatvarao nos, iako je miris stajskog đubriva koji je lebdeo oko gospođice Slejd bio izuzetno jak.

Decu bi pozdravila rečima: „A kako ste mi danas?“, i ona bi uglavnom promrmljala da su dobro, iako bi neka zanemela pri pogledu na vešticu.

Svi su zapazili kako se lepo izražava, kako ima prefinjen i prijatan glas.

„Govori upravo kao i kraljica“, govorili su.

„A ima i para, zar ne?“, rekli bi, jer je nedeljna kupovina gospođice Slejd poprilično koštala.

Pri povratku bi malena zaprega bila krcata hranom za gospođicu Slejd, za pse, za mačke, za koze, za kokoške, kao i pregrštima šargarepe za magarca, koji je morao da ukopava kopita dok su se spuštali niz stazu i tako zadrži teret.

Jedne srede uveče gospođica Slejd je u prikolici sedela okružena svojim psima i mačkama. Iako stara i prilično propala, prikolica je bila prostrana, što je bilo dobro s obzirom na tolike pse i mačke.

Svih šest pasa bili su mešanci i to različitih veličina – od najvećeg, koji je bio veličine mastifa, do onog najmanjeg, ne većeg od zamorčeta. Naučeni su da budu dobri prema mačkama još otkad su bili štenad, iako su ih mačke (kojih je takođe bilo šest) gledale s prezirom jer su sebe smatrale višom životinjskom vrstom.

Kasnije te noći pustila je mačke iz prikolice da lutaju Kupinovima dolom, a pse je zatvorila u jednu šupu, osim onog najmanjeg, koji je noći provodio na krevetu gospođice Slejd kao termofor.

Koze su imale svoju štalu, kokoške svoj kokošinjac, a magarac je spavao u zasebnoj kućici napravljenoj od trupa pekar-skog kombija, na kojem je sa spoljne strane još uvek pisalo

DŽON DŽENKINS, PEKAR DNEVNA DOSTAVA SVEŽEG HLEBA

Gospođica Slejd nije u prikolici imala struje, pa se svojoj publici, koja se sastojala od pasa i mačaka, obratila uz svetlost petrolejke.

„Dragi moji, još jednom smo obavili kupovinu“, rekla je. „Nadam se da ste dobro jeli.“

Mačke se, po običaju, nisu trzale na ovaj govor već su samo staklastog pogleda zurile u nju, ali su psi mahali repovima na zvuk njenog glasa, a neki su od zadovoljstva i spljoštili uši uz glavu, dok je najmanja kuca uporno kevtala.

Radila je to svake večeri i gospođica Slejd je volela da veruje kako joj to ona svojim jezikom, u ime svih, kaže: „Ispričajte nam kako ste proveli dan.“

„Pa“, rekla je gospođica Slejd, „provela sam ga kao i obično, osim što sam srela više dece nego inače jer je školski raspust. Žao mi je što moram da kažem da su na moje pitanje kako su svi odgovorili sa: 'Dobro'. Sama nemam dece, što dobro znate (mada, naravno, sve vas smatram svojom porodicom), ali ih volim, pa često pomislim kako bi bilo lepo da neko od njih – makar samo jedno ili dvoje – svrate ponekad do Kupinovog dola i razgovaraju sa mnom. Toliko bih to volela.“

Uzdahnula je.

„Pitam se hoće li ikada neko dete svratiti?“, dodala je.

DRUGO POGLAVLJE

Na obronku brda iznad Kupinovog dola nalazila se koliba u kojoj je veoma dugo živelo dvoje vrlo starih ljudi. Tim je krajevima duvao zapadni vetar, a koliba se nalazila zapadno od imanja gospođice Slejd, pa su ti stari ljudi retko osećali njegov miris; nije im smetala ni buka koju su pravile razne životinje, pošto su oboje bili nagluvi.

Ali jednog dana starac je umro, a njegova žena, koja više nije imala razloga da živi, ubrzo mu se pridružila na crkvenom groblju. I tako je koliba otišla na prodaju.

Kolibu je kupio mlađi par s decom, osmogodišnjom devojčicom Petsi i šestogodišnjim dečakom Džimom. Niko od njih, naravno, nije čuo za gospođicu Slejd, a kamoli priču o tome kako je ona veštica.

Dan pošto su se uselili, dok su im se roditelji raspakivali, deca su se šetala poljima ispred svog novog doma kada su naišla na strmu stazu koja se naglo spuštala u dolinu.

Zapahnuo ih je neprijatan miris.

Džim je zapušio nos.

„Zaboga!“, povikao je. „Kakav smrad!“

Petsi je pomno udisala vazduh.